

Sygnatura akt VI U 888/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Marek Zwiernik

Protokolant stażysta Damian Soroka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2018 roku

sprawy z odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

z dnia 24 lipca 2018 roku znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie emerytury

Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 24 lipca 2018 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu Z. K. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2018 roku.

SSO Marek Zwiernik

Sygnatura akt: VI U 888/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 24.07.2018 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił Z. K. prawa do emerytury.

Z. K. odwołał się od tej decyzji. Wniósł o zmianę decyzji i doliczenie do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia:

- od 9.11.1981 roku do 31.12.1998 roku (17 lat, 1 miesiąc i 22 dni) w Zakładach (...) jako barwiarz.

Podał, że w spornym okresie pracował jako barwiarz na aparacie barwiarskim ciśnieniowym (...) na oddziale Farbiarni.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania bowiem skarżący nie posiada wymaganego 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Do okresu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie uwzględnił zatrudnienia w (...) albowiem ze świadectwa pracy z 31.10.2007 roku wynika, że skarżący pracował jako barwiarz i jako operator maszyn. Praca barwiarza znajduje się w zarządzeniu resortowym nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i lekkiego z 7.07.1987 roku (wykaz A, dział VII, poz. 4, pkt 21), natomiast nie zostało tam wymienione stanowisko operatora maszyn. Ubezpieczony nie przedłożył zatem spełniającego wymogi świadectwa pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

Z. K. urodził się (...). W dniu 3.07.2018 roku wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z 24.07.2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił mu prawa do emerytury. Pozwany nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu od 9.11.1981 roku do 31.12.1998 roku z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w G. na podstawie świadectwa pracy z 31.10.2007 roku, na stanowisku barwiarz, operator maszyn, albowiem zajmowane stanowisko nie odpowiada ściśle stanowisku wymienionemu w wskazanym przez zakłady pracy zarządzeniu resortowym nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z 7.07.1987 roku, w wykazie A, dział VII, poz. 4, pkt 21, które brzmi: barwiarz. Brak również informacji w jakim okresie ubezpieczony był zatrudniony jako barwiarz, a w jakim jako operator maszyn.

Bezsporne.

Z. K. ma wykształcenie zasadnicze zawodowe – elektromechanik. W okresie od 9.11.1981 roku do 31.12.1998 roku (17 lat, 1 miesiąc i 22 dni) ubezpieczony pracował w Zakładach (...) w warunkach szczególnych jako barwiarz. Pracował stale, w pełnym wymiarze godzin pracy. Nie miał dłuższych przerw w pracy. Na jednej zmianie pracowało kilkudziesięciu pracowników. Ubezpieczony pracował na maszynach ciśnieniowych do barwienia. Rozrabiał barwniki, środki chemiczne, dozował do maszyn i następnie barwił. Otrzymywał premię uznaniową i dodatek zmianowy. Pracował na oddziale Farbiarni jako barwiarz w systemie zmianowym.

Od 1.12.2000 roku pracował jako barwiarz w komórce organizacyjnej: Centrum Procesów Wykańczalniczych.

Porozumieniem zmieniającym z 1.09.2004 roku ubezpieczony pracował jako operator maszyn wykańczalniczych na dziale – wykańczalnia.

Ubezpieczony posiada staż pracy w warunkach szczególnych wynoszący 17 lat, 1 miesiąc i 22 dni.

Dowód: dokumenty w aktach organu rentowego, tom I: zaświadczenia k. 9-10, tom III: świadectwo pracy k. 19; dokumenty w aktach osobowych Z. K. k. 15, zeznania świadka K. K. (1) k. 22-22v, zeznania świadka S. B. k. 22v, zeznania ubezpieczonego k. 22v-23.

Sąd Okręgowy – Sąd pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy ubezpieczony Z. K. spełnił przesłanki do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Decyzją z 24.07.2018 roku pozwany odmówił mu bowiem prawa do żadanego świadczenia z uwagi na nieudowodnienie 15 letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym pozostawało, że ubezpieczony legitymuje się ponad 25 letnim stażem ubezpieczeniowym, wymagany wiek 60 lat ukończył w dniu (...) i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Sporny w sprawie okazał się okres zatrudnienia skarżącego od 9.11.1981 roku do 31.12.1998 roku (17 lat, 1 miesiąc i 22 dni) kiedy to ubezpieczony pracował w Zakładach (...).

Zgodnie z art. 184. ust. 1 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 j.t.; dalej jako ustawa emerytalna), ubezpieczonym urodzonym po 31.12.1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1.01.1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) wymagany okres składkowy i nieskładkowy, który w przypadku kobiet wynosi 20 lat i 25 w przypadku mężczyzn.

W świetle ust. 2 tego artykułu powyższa emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem organu rentowego, na dochody budżetu państwa.

W art. 32 ustawy określono zasady ustalania prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się zaś pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Emerytura wcześniejsza przysługuje na zasadach określonych w § 3 i 4 rozporządzenia, jeżeli kobieta udowodni co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a mężczyzna 25 lat tych okresów, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej w ramach stosunku pracy, przy czym wymagane jest osiągnięcie wieku emerytalnego wynoszącego 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze uwzględnia się jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Przy czym w orzecznictwie dopuszcza się kwalifikowanie jako zatrudnienie w warunkach szczególnych wykonywanie tak zorganizowanej pracy, że w ciągu dnia pracownik wykonuje różne czynności wypełniające czas pracy, ale każda z nich należy do rodzaju prac zaliczanych do tych wykonywanych w warunkach szczególnych.

Bez znaczenia dla oceny rzeczywistego i efektywnego wykonywania podstawowego zatrudnienia przy pracy w warunkach szczególnych pozostaje uboczne i krótkotrwale wykonywanie czynności nienarażających na działanie czynników szkodliwych, jeżeli czynności te wykonywane były na tak niewielką skalę, że można je uznać za marginalne i pomocnicze (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19.01.2016 roku, I UK 269/15, Legalis).

W postępowaniu cywilnym Sąd ma szersze uprawnienia niż organ rentowy w postępowaniu administracyjnym.

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 roku dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2.02.1996 roku, II URN 3/95 OSNP 1996/16/239). Okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z 7.02.1983 roku mogą być ustalone w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10.03.1984 roku, III UZP 6/84).

Należy podkreślić, iż art. 184 ustawy emerytalnej jest przepisem szczególnym, który przyznając określonej grupie adresatów zawartej w nim normy prawnej, korzystniejsze przywileje emerytalne poprzez obniżenie wieku emerytalnego nie powinien być poddawany wykładni rozszerzającej. W wyroku z 12.07.2012 roku w sprawie II UK 2/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter norm bezwzględnie obowiązujących, co oznacza, że instytucja tzw. wcześniejszej emerytury podlega ścisłej wykładni. Podobne stanowisko reprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z 22.02.2007 roku w sprawie I UK 258/06, który orzekł, iż „wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych „instytucją” wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia. Zawarcie przez ustawodawcę w zamkniętym katalogu wykazu pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze wyłącza możliwość jego rozszerzania w procesie stosowania prawa. Możliwość odstępstwa od zasady powszechnej - zwłaszcza ze względu na przesłankę szczególnego charakteru zatrudnienia - pozostaje atrybutem władzy ustawodawczej, a nie sądowniczej.”

Wskazać należy, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu. Osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Służy to swoistemu "wyrównaniu szans" na skorzystanie z prawa do emerytury. W przypadku osób wykonujących prace szczególnie wyniszczające organizm, obniżenie wieku jest skutkiem uzasadnionego medycznie wniosku, iż organizm wcześniej traci wydolność umożliwiającą dalszą aktywność zawodową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14.12.2012 roku, III AUa 1013/12, LEX 1267216).

Nazwa stanowiska pracy zawarta w świadectwie pracy nie ma decydującego znaczenia dla uznania danej pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach, ponieważ istotny jest rzeczywisty zakres obowiązków i wykonywanych czynności. W wyroku Sądu Najwyższego z 8.06.2011 roku w sprawie I UK 393/10 czytamy: prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7.02.1983 roku.

W postępowaniu o świadczenie emerytalno – rentowe dopuszczalne jest, jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z 27.05.1985 roku (III UZP 5/85), przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia. Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika (umowy o pracę, świadectwa pracy, angaży, innych dokumentów). Zaliczenie nie udokumentowanych, spornych okresów pracy w szczególnych warunkach do stażu pracy uprawniającego do wcześniejszej emerytury wymaga przy tym dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.

Zgodnie natomiast z treścią art. 232 K.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że ciężar dowodu, iż w spornych okresach świadczył pracę w szczególnych warunkach spoczywał na ubezpieczonym.

W celu ustalenia czy ubezpieczony świadczył pracę w warunkach szczególnych Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków: K. K. (1) i S. B., ubezpieczonego Z. K. oraz dowód z dokumentów w aktach organu rentowego i w aktach sprawy, w tym w dokumentach osobowych skarżącego stanowiących załącznik do akt sprawy. Świadczenie: K. K. (1) i S. B. pracowali razem ubezpieczonym w spornym okresie w Zakładach (...). K. K. (1) pracowała jako farbiarz, zaś ubezpieczony – jako barwiarz. Skarżący zajmował się pracą na specjalnych aparatach do barwienia zaś K. K. (2) – suszyła. Pracowali razem na jednym oddziale – Farbiarni. Dział nazywał się Wykańczalnia, zaś pododdziały: Bielnik, Apretura, Drukarnia, Składalnia i Farbiarnia. Świadek S. B. był przełożonym skarżącego w spornym okresie. Był mistrzem zaś skarżący – barwiarzem. Następnie ubezpieczony pracował jako nastawiacz maszyn i wówczas mógł pracować nie tylko na Farbiarni ale także na Bielniku, Apreturze czy Drukarni. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika zatem, że w spornym okresie od 9.11.1981 roku do 31.12.1998 roku tj. przez 17 lat, 1 miesiąc i 22 dni ubezpieczony pracował w Zakładach (...) jako barwiarz w warunkach szczególnych. Jak wynika z zeznań ubezpieczonego, w spornym okresie pracował on na oddziale Farbiarni na ciśnieniowych maszynach do barwienia, rozrabiał barwniki, środki chemiczne, które dozował do maszyn a następnie barwił. W 2000 roku nastąpiły zmiany w zakładzie pracy skarżącego.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego tj. z umowy o pracę z dnia 9.11.1981 roku i angażu wynika w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że w dniu 9.11.1981 roku skarżący został przyjęty do pracy w (...) na stanowisko barwiarza (oddział Farbiarnia) i jako barwiarz pracował aż do dnia 31.08.2004 roku, kiedy to zawarł porozumienie zmieniające warunki umowy o pracę z dnia 1.09.2004 roku (nowy dział – Wykańczalnia; nowe stanowisko: operator maszyn wykańczalniczych). Zmiana wynikająca z angażu z dnia 1.12.2000 roku dotyczyła wyłącznie zmiany komórki organizacyjnej z oddziału Farbiarni na Centrum Procesów Wykańczalniczych, przy czym stanowisko pracy – barwiarz – pozostało niezmiennie. Z. K. w spornym okresie nie korzystał z urlopów bezpłatnych. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadców są osobami obcymi dla odwołującego. Nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważałyby ich wiarygodność. Świadców nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczną całość. Świadców pracowali razem z ubezpieczonym, a zatem posiadają wiedzę o czynnościach jakie w godzinach pracy wykonywał ubezpieczony. Zeznaniom ubezpieczonego sąd również dał wiarę albowiem korespondowały one z zeznaniami świadków i zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Analiza dokumentów pochodzących z okresu zatrudnienia ubezpieczonego w połączeniu z zeznaniami świadków i skarżącego jednoznacznie wskazuje, że w spornym okresie ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze godzin pracy pracował w warunkach szczególnych w (...) na stanowisko barwiarza.

O uznanie za pracę w warunkach szczególnych decyduje bowiem rodzaj rzeczywiście wykonywanych czynności pracowniczych, a nie formalne zapisy w dokumentach pracowniczych. W wyroku z 5.10.2011 roku (II UK 43/11) Sąd Najwyższy wskazał, iż zgodnie z art. 245 K.p.c. dokument prywatny (świadców pracy) stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z przepisu tego odczytywanego w powiązaniu z art. 253 K.p.c. wynikają dwa domniemania, po pierwsze – że dokument jest autentyczny, a więc nie jest przerobiony ani podrobiony (domniemanie prawdziwości) oraz drugie – że oświadczenie w nim zawarte pochodzi od osoby, która dokument ten podpisała. Niewątpliwie świadców pracy jest dokumentem prywatnym obejmującym oświadczenie wiedzy pracodawcy i już tylko z tego względu zgodność z prawdą ich treści może być podważana wszelkimi środkami dowodowymi. Jak wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, a w szczególności z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych skarżącego, ubezpieczony w okresie zatrudnienia w (...) pracował praktycznie przez cały czas w warunkach szczególnych jako barwiarz, a dopiero od 1.09.2004 roku został przeniesiony na stanowisko operatora maszyn, przy czym okoliczność ta jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu albowiem okres zatrudnienia w warunkach szczególnych należy ustalić na dzień 1.01.1999 roku. A na ten dzień ubezpieczony legitymuje się ponad 17 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy podnosił, iż nie sposób jest ustalić kiedy dokładnie ubezpieczony pracował jako barwiarz a kiedy jako operator maszyn. Mając na względzie dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, w tym przede wszystkim angaż, nie ulegało wątpliwości, że jako operator maszyn ubezpieczony pracował dopiero od dnia 1.09.2004 roku. Rację ma pozwany, iż zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z 7.02.1983 roku, okresy pracy w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wydanie lub niewydanie przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie rodzi żadnych skutków materialnoprawnych. Zaświadczenie to jest bowiem jedynie dokumentem prywatnym wydawanym dla celów dowodowych, a okoliczności potwierdzone w tym dokumencie przez pracodawcę podlegają weryfikacji zarówno w postępowaniu sądowym, jak i w postępowaniu przed organem rentowym. Określenie stanowiska pracy i jej charakteru wskazane w wystawionym przez pracodawcę świadectwie pracy nie wiąże Sądu, który na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenia, czy ubezpieczony pracował – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – w warunkach szczególnych. Samodzielnie Sąd ustala również, jak zakwalifikować pracę wnioskodawcy w odniesieniu do wykazu prac określonych w załączniku do rozporządzenia z 7.02.1983 roku. W ramach postępowania dowodowego Sąd dopuścił dowód z dokumentów zawartych w aktach emerytalnych ubezpieczonego oraz jak również z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia, ściągniętych przez Sąd do akt sprawy głównej. Autentyczność dokumentów z akt osobowych nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. Zostały one sporządzone w sposób zgodny z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby, w ramach ich kompetencji, stąd też Sąd ocenił je jako wiarygodne. Sąd dał również wiarę świadectwu

pracy skarżącego, albowiem – przy uzupełnieniu go przez dokumenty z akt osobowych skarżącego – nie budziło wątpliwości, że w okresie zatrudnienia w (...) ubezpieczony pracował zarówno jako barwiarz jak i operat maszyn, przy czym angaże pozwoliły na precyzyjne ustalenie kiedy nastąpiła zmiana stanowiska pracy z barwiarza na operatora maszyn. Prymat wiarygodności przyznał Sąd także zeznaniom świadków oraz korespondującym z nimi zeznaniom ubezpieczonego. Oceniając zeznania świadków Sąd miał na względzie, że nie mają żadnego interesu w tym by nieprawdziwie zeznawać na korzyść skarżącego narażając się na odpowiedzialność karną. Zeznania przesłuchanych świadków były przy tym spójne, konsekwentne i zbieżne ze sobą wzajemnie, nie budząc jakichkolwiek wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności.

Praca barwiarza wymieniona została w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 roku, dział VII, poz. 4: „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych” i zarządzeniu Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego z dnia 7.07.1987 roku (Dz. Urz. MG Nr 4, poz. 7) w wykazie A, Dziale VIII poz 4: „prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”, pkt 21: „barwiarz.”

W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. W szczególności zastosowanie mają art. 6 K.c. i art. 232 K.p.c. W sprawie o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do emerytury. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dn. 27.10.2016 roku, III AUa 41/16, Lex 2151525). Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że ubezpieczony w spornym okresie przez ponad 17 lat pracował w warunkach szczególnych, a więc sprostował on obowiązkowi określonemu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c. albowiem podnieszone przez niego argumenty co do wadliwości spornej decyzji ZUS znalazły potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się na zeznaniach świadków i ubezpieczonego oraz dokumentach zgromadzonych w sprawie, którym to nadał przymiot wiarygodności z powodów wyżej wskazanych.

Z. K. posiada staży pracy w warunkach szczególnych wynoszący 17 lat, 1 miesiąc i 22 dni. Pozostałe przesłanki do nabycia prawa do emerytury nie były sporne.

Ubezpieczony skończył 60 lat w dniu(...), lecz wniosek o emeryturę złożył w dniu 3.07.2018 roku. Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń. Generalną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do emerytury lub renty (tj. spełnienia ustawowych warunków zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie w celu jego przyznania (por. wyrok Sąd Apelacyjnego w Łodzi z 15.01.2013 roku, III AUa 782/12, Lex 1246770). Wobec powyższego Sąd przyznał skarżącemu prawo do żądanego świadczenia od pierwszego dnia miesiąca, w którym spełnił on wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury tj. od dnia 1.07.2018 roku.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. orzekł jak w wyroku.

SSO Marek Zwiernik